

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 268. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500967046432/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

den, der har gjennemgaaet dem; men alle de skabende Aander, alle de høiere Kunstnere kjende dem; og uagtet Fulton nu, især efterat han havde opgivet at male, ingenlunde vovede at henregne sig mellem disse, saa er det dog vist, at han havde den stærke og letbevægelige Phantasie tilfælles med dem.

FEMTE CAPITEL.

Vi tvinges nu til at meddele Læseren en Eftersretning, der, uagtet den er fuldkommen grundet paa Sandhed, dog maaskee, inden han har betragtet Forholdet nøiere, ikke vil forekomme ham ganske sandsynlig. Vi maa nemlig underrette ham om, at Laura, dog rimeligviis først efter en lang Kamp med sig selv, omsider fandt sig bevæget til at give efter for sin Stedfader, der forlangte, at hun skulde række Advokaten James Gray sin Haand.

Dotte Forlangende var igjen en Følge af flere hemmelige Underhandlinger med Advokaten, hvorefter Greenwood betragtede det som sikkert, under visse Betingelser, som han, med Hensyn til Lauras Mødrenearv havde fastsat, at give sit Minde til dette Ægteskab; thi han vidste vel, at James Gray, som havde seet ham dybt i Kortene, og som han ikke kunde skuffe ved noget Slags Forstillelse, vilde blive ham en farlig Modstander, hvis han ikke i denne Sag opfyldte hans Ønske.

To Maaneder efter den ovenomtalte Sammenkomst med Fulton, gav hun da virkelig Advokaten sit Ja. Til samme Tid blev det bestemt, at de begge, naar Giftermaalet var sluttet, skulde følges ad til

Europa, hvor Laura, medens Advokaten traf de fornødne Aftaler med Vedkommende og ordnede alle Pengeanliggender, offentlig vilde fremtræde som Sangerinde.

Hvad der bragte hende til saaledes ganske mod sin egentlige Tilbøielighed, og efterat have yttret en saa stærk Afsky for denne Forbindelse, dog tilsidst at samtykke deri, det kunne vi ikke med fuldkommen Sikkerhed angive, dog mangler der ikke paa Grunde, hvorom man med Rimelighed kan formode, at de have havt Indflydelse paa hendes Beslutning.

Det kan vel betragtes som afgjort, at Laura, nu, da hendes Plan med Fulton var mislykket, og da hendes Haab med Hensyn til van Gehlmuydens Formue var udslykt, ikke fandt nogen synderlig Glæde meer i sit Hjem. Det er ogsaa vist, at hun, uagtet al sin Skjønhed og sit Talent, temmelig stærkt led under den Mistanke, som Flere havde kastet paa hende, at der ikke var ganske reent Blod i hendes Aarer. Dette gik endog saavidt, at mange af Lauras tidligere Beundrere nu, da dette Rygte begyndte at udbrede sig, aldeles ikke mere vilde besøge hendes Sejskaber; ja næsten alle hendes qvindelige Bekjendte brøde nu al Omgang med hende, saa at de neppe engang vilde hilse hende, naar de mødte hende paa Gaden.

Endskjøndt Lauras Mødrenearv, som Advokaten tvang den gamle Greenwood til at bekjende, ikke var saa ringe, som denne saa tidt havde forsikkret hende om, saa kunde hun dog intet vente efter ham selv; thi han havde allerede to Børn, en Søn og en Datter, af et tidligere Ægteskab. Datteren var rig-

tignok død; Sønnen derimod levede endnu og var ligesaa gjerrig, som Faderen. Iøvrigt var han gift og boede ved Michigansøen, hvor han drev en Handel med Bæverskind, som han med stor Fordeel købte af de omstreifende Jægere. Dette nævne vi kun i Forbigaaende, thi med denne Søn have vi ellers i denne Fortælling intet at bestille.

Laura befandt sig ingenlunde bestandig i den Stemning, hvori vi saae hende, da hun sidste Gang talte med Fulton, og hvori hun, ængstet af Haab og Frygt, og henreven af Begjærighed efter den uafhængige Stilling, som van Gehlmuydens Formue syntes at love, var bleven opflammet til den høieste Lidenskab. Det var ogsaa langt fra, at hun til alle Tider betragtede James Gray i det Lys, hvori han dengang viste sig for hende; tværtimod, han havde allerede fra hendes tidligste Tid, som alt er sagt, udøvet et stort Herredømme over hende, og han vidste endnu tidt at fængsle hendes Opmærksomhed, naar han udmaalede den Fremtid for hende, som det stod i hendes egen Magt at fremtrylle, og i hvilken hun, liig en Dronning, skulde færdes i Europas Hovedstæder, hvor hun, beundret for sit Talent, og tilbudet for sin Skjønhed, skulde høres paa Hænderne og sec hele den rige og fornemme Verden for sine Fødder.

Med Fulton, hvis dristige Foretagende Advokaten havde lært hende at betragte som den største Daarskab, maatte hun, hvis hun vilde binde sin Skjebne til hans, dele Nød og Elendighed og Verdens Spot. Ja, selv om han tilsidst, hvilket ikke var rimeligt, vilde opgive den Plan, der nu sysselsatte ham, saa var han dog kun lidet skikket til at led-

sage hende paa hendes Reise gjennem Europa; Advokaten var derimod snedig og klog, og han vilde let skaffe sig Forbindelser, hvor han kom frem. Med ham kunde dog idetmindste hendes Forfængelighed vorde tilfredsstillet, med ham kunde hun ogsaa vinde den Rigdom, som hun ikke vilde undvære; thi deri var hun fuldkommen enig med ham, og saaledes var hun bleven forvænt og misopdragen i sin Stedfaders Huus, at hun betragtede Guld og Overflod af jordiske Goder som den første og væsentligste Betingelse for en lykkelig Tilværelse.

Alt dette, der allerede fra gammel Tid af har bestemt og endnu den Dag i Dag bestemmer saa mange en Kvinde til at ofre den indre Tilfredshed for Haabet om udvortes Glands, bestemte vel ogsaa Laura dertil; og hvad der endnu mere bidrog til at give Vægtskaalen dette Udslag, var den Velstand, som Advokaten alt fra Begyndelsen af besad, hvorved han da allerede strax kunde omgive hende med en Deel af den Overflod, hvorefter hendes Sjæl tørstede. Desuden meente vel Laura, der maaskee dog følte en stærkere Tilbøielighed for Fulton, end hun vilde tilstaae sig selv, at hun aldrig føleligere kunde hevne sig paa ham, end naar hun rakte den Mand sin Haand, mod hvem han flere Gange havde yttret en Modvillie, der, som hun fuldt og fast troede, alene udsprang af Skinsyge.

I Almindelighed kunne vi endnu bemærke, at Laura var en af disse selsomme, sammensatte Naturen, hvori den nærved Troperne liggende Verden afspejler sig, og hvori Indolents og Lyst til rolig Nydelse afvexle med pludselige og voldsomme Udbrud af Lidenskab. Denne hendes Indolents var da

vel Aarsagen til, at hun i roligere Øieblikke fandt sig i og gav efter i meget, som hun, naar Lidenskabene beherskede hende, sikkert aldrig vilde have indladt sig paa.

I al denne Tid arbejdede Fulton med stor Iver paa Udførelsen af sin Plan, hvori han var saa fordybet, at han kun lidet lagde Mærke til, hvad der isøvrigt foregik omkring ham; især søgte han at undersøge Alt, hvad der mindede om Laura, og om de Forhold, hvori hun befandt sig. Vi kunne derfor ikke saa meget undre os derover, at han, der i denne Tid næsten aldrig var fraværende fra sit Hjem, uden i de Timer, hvori han besøgte sin Arbejdsplads, ikke havde hørt noget om Lauras Forlovelse med Advokaten, uagtet Rygtet derom allerede i flere Uger havde været udbredt i Philadelphia.

Imidlertid var hans Baad næsten bleven færdig, og Dampmaskinen havde allerede faaet sin Plads deri, dog kun foreløbig, for at see, hvor den bedst kunde staae, og hvorledes den bedst kunde forbindes med det øvrige Maskinværk. Imidlertid var det Fultons Hensigt, at den skulde tages ud igjen, og at den først for Alvor skulde sættes fast, naar Baaden var løben af Stabelen.

Forresten viste der sig adskillige praktiske Vanskeligheder, ved hans Maskinbygning, hvormed han ligesom maatte prøve sig frem. Saaledes blev Vandhjulene flere Gange omarbejdede; thi da de skulde drives med en temmelig ringe Dampkraft, saa maatte der sørges for, at de, uden at tabe for meget i Styrke, bleve saa lette, som muligt. Hertil